

Biên Thành

Hồi 4

Tiếng Ca Bóng Quỷ

ió đêm như mũi thoa luôn qua lách lại trong rừng, khua động chồi lá rậm rạp, giữa giờ phút như vầy nhìn phảng phất song thủ của những người khổng lồ múa may, lại phảng phất có rất nhiều quỷ mị trong không trung đan dệt một mạng nhện bao la.

Song mục của Phó Hồng Tuyết nhìn bốn phía, cước bộ vẫn lần theo tiếng ca mà bước tới, đi ngang đi dọc, hấn phát hiện mình đã đến một khoảnh đất bằng quảng khoáng, hơn nữa tiếng ca cũng đã im hẳn ngay lúc đó.

Phó Hồng Tuyết giương mắt nhìn bốn bề, trên mảnh đất trống, ngoại trừ một gò đất cao ra, nhìn không thấy bất cứ bóng dáng nào hết.

Sao lại có thể như vậy ? Tiếng ca rõ ràng là phát ra từ đây, vì sao lại nhìn không thấy người ? Sau khi Phó Hồng Tuyết đi vào khoảnh đất trống, tiếng ca mới đình chỉ, hấn tin rằng không ai có thể trong một thời gian ngắn ngủi như vậy trốn thoát khỏi mắt hấn.

Có lẽ nào người hát trốn trong một chỗ nào đó ở đây ? Trốn trên cây ? Hay là trốn đằng sau bóng cây tối tăm ? Hay là ... trốn đằng sau gò đất ?

Đang lúc Phó Hồng Tuyết nghi nghi hoặc hoặc, tiếng ca hồi nãy vừa tan biến lại vang lên. Lần này Phó Hồng Tuyết cuối cùng đã tìm ra nơi phát thanh.

Là đằng sau gò đất.

Phó Hồng Tuyết cười lạnh, người cũng chậm chậm đi về hướng gò đất, bước qua gò đất.

Đợi đến lúc hấn đi tới sau gò đất, hấn giật mình liền, bởi vì đằng sau gò đất căn bản không có người, nhưng giọng ca rõ ràng phát ra từ đây.

Phó Hồng Tuyết lắng nghe kỹ càng, lần này mới chân chính giật mình, hấn phát giác tiếng ca không ngờ lại phát ra từ trong gò đất.

Một gò đất lẽ nào có thể phát xuất tiếng ca phảng phất như từ địa ngục chui lên đó ? Có lẽ nào gò đất đó là cửa vào địa ngục ? Tiếng ca đó có phải là tiếng hô hoán của bọn quỷ hồn trong địa ngục ? "Địa ngục ra sao, có ai từng đi qua ? Trong đó có lẽ nào thật sự là nơi khi người ta chết, linh hồn quy ẩn ? Trong "địa ngục", thật sự có mười tám

tầng địa ngục ? Thật sự có "ngưu đầu mã diện" ? Thật sự có "Diêm La Vương" chuồng quảng sinh tử luân hồi của con người ?

Phó Hồng Tuyết từ xưa đến nay cũng không tin những chuyện đó, nhưng những chuyện hấn đụng đầu gần đây, lại làm cho hấn không thể không tin.

Người đã chết mười năm trước không ngờ từng người từng người sống dậy trước mặt hấn, một gò đất bình bình thường thường không ngờ có thể phát xuất giọng ca trong địa ngục.

Những chuyện đó nếu không phải tận mắt chứng kiến, có ai tin được ? Nhưng làm sao mà tin ? Phó Hồng Tuyết chú thị nhìn gò đất, hữu thủ của hấn bất giác thò về phía gò đất, hấn muốn rờ xem gò đất là thật ? Hay là giả ? Ngón tay của hấn mới đụng vào gò đất, hấn biết liền gò đất đó là thật, nhưng lúc đó gò đất không ngờ lại chấn động, trăm ngàn tia sáng từ bên trong gò đất bắn ra đồng loạt.

Luôn theo trăm ngàn tia sáng đó là một tràng tiếng nổ hống chấn động mang tai.

Những tia sáng nhìn trong bóng đêm càng sáng lạn như khói lửa, lóa mắt, lại xa vời như lưu tinh nhấp nháy.

Phó Hồng Tuyết kinh ngạc nhìn những tia sáng đan dệt trong rừng, những tiếng nổ hống đình tai, như vạn quỷ tề tụ, làm cho người ta cảm thấy khủng bố vô ngần.

Khi ánh mắt của Phó Hồng Tuyết như si si dại dại, trăm ngàn tia sáng đó đột nhiên tập hợp lại thành một hình người.

Lúc ban đầu chỉ là một hình tượng mờ mờ lung lung, dần dần đã có thể nhìn rõ y phục trên thân thể, đầu tóc, tay chân, cuối cùng cả những nếp nhăn trên mặt cũng đều có thể nhìn thấy rõ.

Trăm ngàn tia sáng đó, không ngờ đã hợp thành một người.

Một con người sống.

Nhìn con người do những tia sáng đó hợp thành, Phó Hồng Tuyết đột nhiên cảm thấy một luồng hơi lạnh từ cốt tủy thâm sâu bắn ra, đôi mắt hấn ngập tràn vẻ kinh khiếp đóng đĩnh trên con người đó.

Con người đó cũng nhìn Phó Hồng Tuyết, y không những mỉm cười, cả ánh mắt cũng có ý cười, nhưng cái cười của y tịnh không thể dung hóa nỗi kinh khiếp của Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết trợn mắt lẳng lẳng nhìn từ đầu tới chân người đó, sau đó lại chăm chăm nhìn một thanh kiếm đỏ tươi trên tả thủ của y.

Đỏ tươi như màu tường vi, lại còn đỏ hơn cả máu.

Tường Vi kiếm.

Tường Vi kiếm của Yến Nam Phi.

Con người những tia sáng đó hợp thành, lại chính là Yến Nam Phi mấy năm trước đã chết dưới đao của Phó Hồng Tuyết.

"Người khỏe chứ?" Thanh âm của Yến Nam Phi vẫn thu hút như xưa.

Phó Hồng Tuyết nghe thanh âm của y, lại không biết trả lời làm sao.

"Chỉ bất quá mới mấy năm không gặp, người lẽ nào đã quên ta là ai?" Nụ cười của Yến Nam Phi càng tươi: "Ta là Yến Nam Phi".

"Người thật ra là..." Phó Hồng Tuyết nghe thanh âm của mình run run.

"Là người? Hay là quỷ?" Yến Nam Phi thốt: "Nếu quả bằng vào loài người bọn người mà nói, ta hiện tại nên coi là quỷ".

"Loài người?" Phó Hồng Tuyết cuối cùng cũng là Phó Hồng Tuyết, rất mau chóng khôi phục sự trấn định: "Người lẽ nào không phải là người?"

- Sống là người, chết biến thành quỷ.

"Nói vậy người đã là quỷ?" Nụ cười lạnh đã xuất hiện nơi khóe miệng của Phó Hồng Tuyết.

"Lúc mới chết, ta đã làm quỷ một lúc". Yến Nam Phi cười đáp: "Cũng may ta đã ngộ kiến 'Hắc Ám Vương Tử'".

"Hắc Ám Vương Tử?" Phó Hồng Tuyết hỏi: "Hắc Ám Vương Tử là ai?"

"Giữa quỷ mỵ và nhân loại, có một thế giới tồn tại mà bọn người vô phương tưởng tượng". Yến Nam Phi đáp: "Thế giới đó là do Hắc Ám Vương Tử chưởng quản".

"Ồ?" Phó Hồng Tuyết hỏi: "Thế giới đó ở đâu?"

"Giữa thiên địa, giữa người và ta". Yến Nam Phi đáp: "Thế giới đó ở gần người người, chỉ là người vô phương nhìn thấy".

- Phải làm sao mới có thể nhìn thấy?

"Phải là người của thế giới đó". Yến Nam Phi cười đáp: "Hoặc có Hắc Ám Vương Tử đỡ đầu".

Trời khuya không trăng, một áng mây đen âm u giăng kín khung trời, viền mây hiện xuất ánh bạc, phảng phất lam quang yêu dị phát xuất trên người Yến Nam Phi, cũng làm cho người ta có cảm giác nghi nghi hoặc hoặc.

Song mục của Phó Hồng Tuyết bần thần đóng đinh trên người Yến Nam Phi --- giữa nhân loại và quỷ mỵ quả thật còn có một thế giới khác tồn tại ngoài sự tưởng tượng của bất cứ một ai sao? Thế giới đó ra sao? "Người" trong đó nên gọi là gì? Người? Quỷ? Hay Thần? Phó Hồng Tuyết cũng chưa từng tin trên thế giới thật sự có Thần, có quỷ,

nhưng những chuyện và những người hấn đụng phải gần đây, lại làm cho hấn không thể không tin.

Người đã chết, từng người từng người lại sống trước mặt hấn.

Một cái gò đất bình bình phàm phàm, không ngờ có thể bắn ra trăm ngàn tia sáng, những tia sáng đó không ngờ còn có thể hợp thành một người, người đó đương nhiên là người đã chết cách đây nhiều năm.

Những chuyện đó tịnh không phải là chuyện chân chính làm cho Phó Hồng Tuyết thất kinh, chuyện chân chính làm cho hấn cảm thấy kinh hãi, khủng bố, là trong không gian sinh hoạt của bọn hấn, không ngờ còn tồn tại một thế giới không có ai biết.

Thế giới không ai biết đó nên gọi là gì ? Thiên đường ? Địa ngục ? Hay là "thế giới hư vô" truyền tụng đã lâu trong võ lâm ?

"Nếu quả thật có một thế giới như vậy, thế giới đó lại gọi là cái gì ?" Phó Hồng Tuyết hỏi: "Còn người sống trong đó lại gọi là gì ?"

"Đệ Tứ Thế Giới". Yến Nam Phi đáp: "Nơi đó gọi là Đệ Tứ Thế Giới, người trong đó gọi là 'hư vô nhân', cho nên Đệ Tứ Thế Giới cũng gọi là 'hư vô thế giới'".

"Cần điều kiện gì mới có thể tiến nhập Đệ Tứ Thế Giới ?" Phó Hồng Tuyết hỏi.

"Không có điều kiện, bất cứ điều kiện nào cũng không cần". Yến Nam Phi cười đáp: "Chỉ có thể tùy vào cơ duyên của người".

- Cơ duyên ?

"Cũng là duyên phận". Yến Nam Phi đáp: "Người có duyên phận, bọn ta tất mở cửa cho họ".

- Còn người vô duyên ?

"Người vô duyên chỉ còn nước sống ở thế giới đáng buồn này". Yến Nam Phi cười đáp: "Cho nên ta phải cung hỷ người".

"Cung hỷ ta ?" Phó Hồng Tuyết ngây người: "Sao vậy ?"

"Bởi vì người là người có duyên". Yến Nam Phi đáp: "Cho nên người mới có thể nghe tiếng ca của ta, mới có thể đến đây, mới có thể thấy 'Quang Thúc Sứ Giả'".

- Sứ giả tia sáng ?

"Là những tia sáng hồi nãy người nhìn thấy, cũng là chỉ ta". Yến Nam Phi đáp: "Quang Thúc Sứ Giả là ta".

"Người có duyên có thể gặp Quang Thúc Sứ Giả ?" Phó Hồng Tuyết hỏi: "Có thể được Quang Thúc Sứ Giả tiếp dẫn đến Đệ Tứ Thế Giới ?"

- Phải.

"Đến Đệ Tứ Thế Giới có thể làm gì ?" Phó Hồng Tuyết cười lạnh: "Thành tiên ? Trường sinh bất tử ?"

"Còn có tài phú người tưởng tượng không nổi". Yến Nam Phi đáp: "Tùy tiện lúc nào cũng có thể khơi dậy phong ba trong giang hồ".

"Những vật đó tuy rất dụ hoặc con người, nhưng trên thế giới này còn có người không động lòng". Phó Hồng Tuyết hững hờ thốt.

"Ta biết tiền tài không làm người động lòng". Yến Nam Phi cười nói: "Còn vĩnh sinh ? Trường sinh bất tử lẽ nào người cũng không động lòng ?"

"Ta chỉ biết sống phải sống có ý nghĩa". Phó Hồng Tuyết đáp: "Nếu trường sinh bất tử như một con rối, ta thà sống thống thống khoái khoái vài năm".

"Chết tốt đẹp không bằng sống ác hiểm". Yến Nam Phi thốt.

"Vậy sao ?" Phó Hồng Tuyết cười lạnh: "Người của Đệ Tứ Thế Giới đều trường sinh bất tử ?"

- Không có sinh mệnh, làm sao chết được ?

"Người không phải đã chết qua một lần sao ?" Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn y chằm chằm.

"Phàm là người tiến nhập Đệ Tứ Thế Giới, tất đã chết qua một lần". Yến Nam Phi đáp.

"Nói như vậy, ta nếu quả muốn gia nhập bọn người, cũng tất phải chết trước đã ?" Phó Hồng Tuyết hỏi.

"Đúng". Yến Nam Phi đáp: "Thoát ly thân thể vô dụng đó, chỉ còn dư lại linh hồn thanh tịnh, mới có thể tiếp nhập thế giới hư vô trong sạch".

"Xem ra Quang Thúc Sứ Giả người đêm nay đến dẫn ta đi, có phải là tiếp dẫn ta lên Tây Thiên ?" Phó Hồng Tuyết thốt.

Yến Nam Phi cười khanh khách, từ từ bạt xuất thanh kiếm đỏ như máu tươi.

Kiếm vừa ra khỏi vỏ, tuy không có ánh mặt trời, kiếm quang lại như dương quang huy hoàng sáng lạn, lại tỏa màu tường vi mỹ lệ dưới ánh trăng.

Kiếm khí tựa nhắm giữa trán Phó Hồng Tuyết.

Sát khí đã đậm nồng.

Phó Hồng Tuyết vẫn bất động. Tả thủ vẫn nắm chặt cán đao đen sì.

Đao đen như tử vong.

Đỏ tươi không phải là sắc màu tử vong sao ?

Đao chưa rút ra khỏi vỏ, sắc mặt Phó Hồng Tuyết càng trắng nhợt, thị tuyến của

hắn ngưng chú trên thanh kiếm trong tay Yến Nam Phi, trên mặt hắn hoàn toàn không có biểu tình gì, đồng tử lại đã co thắt.

Yến Nam Phi cũng ngưng thị nhìn hắn, ánh mắt phát sáng như sao đêm, mang theo một biểu tình rất kỳ quái, cũng không biết là nỗi hoan du tiếp cận giải thoát ? Hay là niềm bi thương không còn đường lựa chọn ?

Phó Hồng Tuyết chậm chậm ngẩng đầu, ngưng thị nhìn vào mắt y.

Mục quang hai người chạm vào nhau, phảng phất lưu tinh tương kích giữa trời, phát xuất những tia lửa vô hình.

Phó Hồng Tuyết chợt hỏi:

- Người đã từng bại hai lần, hà tất lại đến cầu bại ?

Tròng mắt của Yến Nam Phi đột nhiên co rúm lại, kiếm trong tay dĩ nhiên đã đâm tới.

Kiểm quang mù trời, kiếm như thiểm điện, kiếm khí như hàn băng.

Đao lại phảng phất rất chậm.

Nhưng kiếm quang còn chưa đến, đao đã phá nhập luồng kiếm quang, chặn đứng kiếm khí.

Kiểm quang đỏ tươi, đao phong trắng nhợt.

Đao quang hững hờ lóe lên một cái, êm đềm như mặt hồ ngày xuân, lại thần thờ như hàn băng tàn đông.

Đao quang chỉ lóe lên một cái.

Kiểm hoa mù trời đã không còn thấy nữa.

Phó Hồng Tuyết vừa bạt đao, đã hóa giải kiếm thức của Yến Nam Phi.

Xem ra võ công của Yến Nam Phi vẫn không có gì tiến bộ, người của y tuy đã sống lại, võ công lại vẫn chết.

Kiểm quang vừa tiêu tán, Phó Hồng Tuyết vốn đáng lẽ đắc ý, nhưng mày của hắn bỗng nhíu lại, trên mặt chợt lộ xuất một thứ biểu tình rất kỳ dị, bởi vì hắn đột nhiên phát giác hắn tuy hóa giải kiếm chiêu của Yến Nam Phi, kiếm khí của Yến Nam Phi lại vẫn càng dày đặc hơn.

Kiểm thức bị phá, Yến Nam Phi trái lại cười khàn khạch như tiếng gào hú dưới địa ngục, thanh quang trên thân thể cũng lần theo tiếng cười mà dần dần tăng cường.

Tiếng cười vừa khởi lên, kiếm của Yến Nam Phi lại đâm tới.

Lần này kiếm quang không giăng đầy trời, cũng không nhanh nhẹn như thiểm điện, kiếm khí lại càng đậm đặc, càng nồng nặc.

Một kiếm chậm chậm đâm ra, kiếm không có kiếm hoa, mũi kiếm lại run run.

Phó Hồng Tuyết nhìn mũi kiếm, người đã thoái lui một bước.

Lúc hấn đang thoái lui một bước, mũi kiếm run run không ngừng chọt bắn ra một tia sáng xanh dờn.

Tia sáng xanh dờn “rẹt” một tiếng vang vọng, trực chỉ bắn vào ngực Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết đổi liền ba thứ thân pháp mới tránh khỏi đạo tia sáng đó, lại thoát không khỏi kiếm của Yến Nam Phi.

Một kiếm rạch ngang, máu tươi đã bắn ra.

Máu đỏ tươi, đỏ như Tường Vi kiếm của Yến Nam Phi.

Vai trái của Phó Hồng Tuyết đã bị cắt một đường dài.

Vết thương rất sâu, lại không đau.

Phó Hồng Tuyết vừa nghiêng răng, đao đã huy khởi, một đao rạch xuống.

Rạch thẳng trên vai trái của mình.

Đao phong lướt qua, miệng vết thương trên vai trái đã bị lóc xuống.

Máu tươi phún ra, lúc đó Phó Hồng Tuyết mới cảm thấy đau đớn, người lại thổ phào.

Mảnh thịt bị cắt bỏ nằm dưới đất, chỉ trong phút chốc, mảnh thịt đó đã biến thành màu đen bầm, “xèo xèo” vài tiếng, trong nháy mắt lại đã biến thành một vũng nước đen như than.

Độc !

Chỉ có da thịt trúng độc mới có thể sản sinh ra hiện tượng đó.

Nhìn vũng nước đen bầm dưới đất, Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

- Nguyên lai người của Đệ Tứ Thế Giới cũng gian trá, cũng dùng độc.

Yến Nam Phi không hồi đáp, y lại phát ra tràng cười âm trầm, kiếm trong tay lại đâm tới.

Không đợi mũi kiếm của y run run, đao của Phó Hồng Tuyết đã xuất thủ.

Không có đao hoa, không có đao khí, chỉ chém một cái, từ trên chém xuống, từ nhanh thành chậm.

Trong kiếm quang đỏ tươi, phát xuất một đạo đao quang lợt lạt.

Đao quang vừa lóe lên, kiếm của Yến Nam Phi đột nhiên biến thành hai mảnh, tả hữu phân khai.

Chỉ một đao, chẻ làm hai Tường Vi kiếm.

Kiếm vừa bị chẻ, một nửa còn nằm trong tay Yấn Nam Phi, một nửa đã rơi xuống đất, Yấn Nam Phi chợt nắm chặt tả thủ, bung hai ngón trỏ và ngón giữa khép vào nhau, hoạch vẽ một đồ hình kỳ quái giữa không trung, trong miệng lầm bầm niệm chú, sau đó hét lớn một tiếng:

- Lên !

Nửa lưỡi kiếm đang nằm dưới đất nghe lệnh tiếng hét lớn của Yấn Nam Phi, chợt bay lên, bắn về phía Phó Hồng Tuyết, phảng phất bị một bàn tay vô hình nắm lấy đâm về phía Phó Hồng Tuyết.

Một kiếm đột nhiên đã biến thành hai kiếm, một trong tay Yấn Nam Phi, một bay lượn giữa không trung.

“Dĩ khí ngự kiếm”.

Đó chỉ là võ công trong truyền thuyết, không tưởng tượng nổi lại thấy Yấn Nam Phi sử dụng, xem ra Yấn Nam Phi sống lại đã rất quý dị, cả võ công cũng càng quý dị hơn.

Một Yấn Nam Phi, một kiếm, đã đủ khó nhọc ứng phó, hiện tại lại có thêm một kiếm bay lượn.

Phó Hồng Tuyết trước sau chống đỡ tránh né thế công lợi hại.

Người quý dị, chiêu thức quý dị, kiếm lại cực độc, trận chiến này hung hiểm khó lường.

Tiếng cười của Yấn Nam Phi càng vang dội.

Tiếng cười càng lớn, mồ hôi lạnh trên trán Phó Hồng Tuyết càng thấm đẫm.

Kiếm múa lượn trên không đâm liên tục về phía Phó Hồng Tuyết, hấn mới tránh qua né lại, kiếm trên tay Yấn Nam Phi lại đâm tới liên miên.

Phó Hồng Tuyết huy đao chém một nhát, mũi kiếm bay lượn trên không dĩ nhiên xoay hướng, vòng ra đằng sau Phó Hồng Tuyết.

Một kiếm đó hoàn toàn không phát xuất một chút tiếng động, một kiếm đó lẳng lẳng đâm vào ót của Phó Hồng Tuyết.

Kiếm chiêu của Yấn Nam Phi hung hiểm, Phó Hồng Tuyết tất vận toàn lực phòng bị, sau lưng hấn cũng không có mắt, căn bản vốn không biết phi kiếm vô thanh vô tức đó đã chuyển đầu đâm tới.

Cho dù hấn biết, cũng không thể hồi thân tránh né, cho dù hấn tránh né được một kiếm đó, cũng không tránh được Yấn Nam Phi ở trước mặt.

Giữa giây phút sinh tử mỏng manh đó, vỏ đao trong tả thủ của Phó Hồng Tuyết đột nhiên từ dưới hông vụt bay lên, “keng” một tiếng, vỏ đao đen sì tóe lửa, nửa kiếm bay

lượn trên không trung đã chui vào vỏ đao.

Tả thủ của Phó Hồng Tuyết thấy một cái, phi kiếm trong vỏ đao bị quăng sang một bên, người của hắn lập tức hụp xuống, xoay người, tránh khỏi một kiếm của Yến Nam Phi.

Phản thủ chém ngược lên, đao quang lóe lên nghênh đón kiếm quang.

Đao kiếm tịnh không chạm nhau.

Công thế của kiếm quang tuy nhanh, đao càng nhanh hơn.

Mũi kiếm của Yến Nam Phi đã đâm sát ót của Phó Hồng Tuyết, tối đa chỉ cách một thốn.

Một tắc đó là một tắc trí mệnh.

Cách một tắc đó, đao quang của Phó Hồng Tuyết đã lóe lên, chỉ nghe một tiếng hô thảm, máu tươi phún tung tóe.

Máu bắn mù trời, người của Yến Nam Phi thoái nhanh ba bước, sau đó bất động.

Phó Hồng Tuyết cũng không động, mũi đao của hắn còn rỉ máu.

Người của Yến Nam Phi lại không có tới một vết thương, đôi mắt y lóe sáng nhìn Phó Hồng Tuyết đang đứng bất động.

Một thứ tia sáng bán tín bán nghi.

Phó Hồng Tuyết bất động, cũng không nhìn Yến Nam Phi.

Miệng Yến Nam Phi phảng phất đang mấp máy, phảng phất đang lẩm bẩm:

- Sao lại có thể được ?

Sau đó mới nhìn thấy giữa trán hắn từ từ tiết ra một đường máu, lần theo sóng mũi của hắn chảy xuống, cũng đã xuất hiện huyết ngân.

Huyết ngân vừa hiện, người của Yến Nam Phi cũng như kiếm của y, bị chẻ làm hai.

Đao quang vừa lóe lên, đã chẻ đứt người của Yến Nam Phi.

Một đao tung ra, cho đến khi Yến Nam Phi thoái lui ba bước, nói ra năm chữ, người mới phân khai ra làm hai, một đao nhanh làm sao, bén làm sao.

Yến Nam Phi ngã xuống đất, hai nửa mặt đều hằn biểu tình vừa kinh hãi, vừa không tin.

Phó Hồng Tuyết từ từ đứng dậy, nguyệt quang lạc trên khuôn mặt bị chẻ đôi của Yến Nam Phi, hắn hững hờ thốt:

- Nguyên lai người của Đệ Tứ Thế Giới cũng có thể chết.

Đao đã chui vào vỏ, Phó Hồng Tuyết dùng một thứ bộ pháp kỳ dị, chậm chậm đi

bước qua gò đất, ra khỏi khu rừng.

Lúc đó, ánh bình minh từ đông phương đã xuyên phá tầng mây, chiếu rọi vào rừng, những giọt sương đêm qua còn lưu lại trên lá cây ngời ngời tia sáng tinh oanh.

Những giọt sương nhỏ lăn vào nhau ngưng kết thành một giọt to, tí tách rơi khỏi lá cây, tình cờ rơi ngay trên mắt Yến Nam Phi.

o0o

Về đến Vạn Mã Đường đã là sáng sớm, Phó Hồng Tuyết vẫn chậm chậm bước vào, chàng chợt phát giác một quái sự, hiện tại trời đã sáng, Vạn Mã Đường lại tĩnh mịch không có tiếng động, không nhìn thấy ai.

Người đâu ? Người đều đã bỏ đi đâu ? Có lẽ nào giữa một đêm, Vạn Mã Đường lại khôi phục bộ dạng của cửa ngày xưa, người đáng lẽ chết đều đã chết ?

Phó Hồng Tuyết nhìn bốn phía, Vạn Mã Đường vẫn hoàn vĩ nguy nga, tịnh không hoang tàn đổ nát, chỉ là không nhìn thấy ai hết, kỳ quái ?

Cả Diệp Khai khoái nhất đông cuồng tây cuồng cũng không thấy bóng dáng.

Phó Hồng Tuyết nhíu mày, cước bộ lại không ngừng đi về nơi tiếp tân, đến nơi tiếp tân, hấn lại phát hiện thêm một quái sự.

Trong địa điểm tiếp tân có nhiều cửa sổ lớn, in bóng rất nhiều người, hiển nhiên có rất nhiều người bên trong, nhưng lại không có một chút tiếng động.

Bao nhiêu người tụ tập một chỗ, một chút tiếng động cũng không có, tình hình này chỉ có một khả năng: đã có chuyện trọng đại phát sinh.

Từ lúc tờ mờ đuổi theo tiếng hát cho đến bây giờ, cũng chỉ bất quá khoảng một canh giờ, có lẽ nào trong khoảng thời gian đó, Vạn Mã Đường lại xảy ra chuyện gì ?

Vừa tiến nhập nơi tiếp tân, mọi người quả nhiên đều có mặt, mỗi một người đều nhướng mắt nhìn Phó Hồng Tuyết, biểu tình trên mặt phảng phất xem Phó Hồng Tuyết như là ôn thần.

Cả một Diệp Khai luôn luôn mỉm cười cũng trầm tư trầm trọng mặt mày.

Thị tuyền của Phó Hồng Tuyết quét qua mặt từng người, cuối cùng dừng lại trên mặt Mã Không Quân đang ngồi trên ghế tận đầu bên kia.

Trên mặt Mã Không Quân không có tới một chút biểu tình, đôi mắt sáng trưng hữu thần đã biến mất vẻ anh minh, đôi mắt lão tịnh không nhìn Phó Hồng Tuyết, chỉ trực chỉ nhìn chăm chăm lên một tấm vải bố trắng đặt trên bàn.

Phó Hồng Tuyết lúc đó mới phát giác dưới tấm vải bố trắng có một người.

Trên tấm vải bố trắng đã nhuộm vết máu, vết máu còn đỏ tươi, còn ẩm ướt, đương nhiên người dưới tấm vải mới được khiêng đặt đó. Hơn nữa lại không động đậy, nếu đã chết, chết cũng không lâu lắm.

Người đó là ai ? Phó Hồng Tuyết lại quét mắt nhìn mọi người thêm một lượt, Diệp Khai, Công Tôn Đoạn, Hoa Mãn Thiên, Vân Tại Thiên, Mộ Dung Minh Châu, Lạc Lạc Sơn ... Tất cả mọi người đều ở đây, vậy người bên dưới tấm vải bố trắng là ai ? Mọi người đều ngồi quanh bàn, trước mặt bày biện đồ ăn, cháo còn bốc hơi nghi ngút, nhưng không có người nào động tới đĩa.

Trên bàn lại có một phần đồ ăn còn dư, Phó Hồng Tuyết chậm chậm đi tới đó, ngồi xuống, cầm đũa gắp một miếng đồ ăn, ăn một muỗng cháo.

Đợi đến lúc hăn ăn xong, Mã Không Quần mới điềm đạm nói:

- Còn sớm ?

Câu hỏi đó đương nhiên là nói với Phó Hồng Tuyết, cho nên Phó Hồng Tuyết nghe mình trả lời:

- Đã không còn sớm !

"Đã không còn sớm". Mã Không Quần hỏi: "Đêm qua sau canh tư, mọi người đều về phòng, còn các hạ ?"

"Ta không ở trong phòng". Phó Hồng Tuyết hững hờ đáp.

- Các hạ đi đâu ?

Phó Hồng Tuyết ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Mã Không Quần:

- Ta đi đâu tựa hồ không cần phải báo cáo cho Tam lão bản biết.

"Cần phải nói". Mã Không Quần gần từng tiếng.

- Tại sao ?

- Vì người nằm trên bàn này.

- Người đó là ai ?

"Người lẽ nào không biết ?" Mã Không Quần chú thị nhìn hăn.

- Ta nhất định phải biết ?

"Bởi vì sau canh tư đêm qua, chỉ có một mình các hạ không ở trong phòng". Mã Không Quần thốt.

"Ta không ở trong phòng, thì nên biết người đó là ai ?" Phó Hồng Tuyết hỏi.

"Đêm hôm qua sau khi rời khỏi hiện trường xảy ra án mạng, Lạc đại tiên sinh, Mộ Dung công tử, Diệp công tử, còn có mấy vị huynh đệ kia, ai ai đều về phòng ngủ, đều có

người chứng minh”. Mục quang của Mã Không Quần lấp lóe, hỏi lớn: “Nhưng còn các hạ ? Sau canh tư các hạ ở đâu ? Có ai có thể chứng minh ?”

Người duy nhất có thể chứng minh chỉ có Yến Nam Phi vừa hồi sinh, nhưng Yến Nam Phi lại đã chết lần nữa dưới đao của hắn, hiện tại còn ai có thể chứng minh giùm hắn ?

“Không có ai”. Phó Hồng Tuyết bình tĩnh đáp lại câu hỏi của lão.

Mã Không Quần chợt không hỏi nữa, trong mắt đã hiện sát cơ, chỉ nghe tiếng bước chân trầm trọng, Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên đã đi đến sau lưng Phó Hồng Tuyết.

“Phó huynh, mời”. Hoa Mãn Thiên lạnh lùng thốt.

- Mời ta làm gì ?

“Mời đi ra”. Hoa Mãn Thiên đáp.

Diệp Khai nãy giờ một mực trầm mặc chợt mở miệng:

- Tối thiểu trước khi hắn đi ra, cũng nên để cho hắn thấy người dưới tấm vải bố là ai.

“Hắn không cần nhìn cũng đã biết”. Hoa Mãn Thiên lạnh lùng thốt.

“Sự tình còn chưa hoàn toàn chứng minh, làm sao biết người nhất định là do hắn giết ?” Diệp Khai hỏi.

- Trừ hắn ra, còn có ai ...

“Để hắn nhìn”. Mã Không Quần ngắt lời Hoa Mãn Thiên.

Phó Hồng Tuyết không nói tiếng nào, đi đến đầu bàn thò tay lật tấm vải bố trắng.

Dưới tấm vải có một người nằm, Phó Hồng Tuyết tuy đã lật tấm vải bố, lại vẫn không biết người đó là ai, bởi vì đó là một thi thể không đầu.

Một thi thể không đầu làm sao mà biết là ai ? Phó Hồng Tuyết chỉ biết người đó là nữ nhân, dựa vào y phục trên thi thể mà đoán.

“Nó bị người ta một đao chém đứt đầu”. Mã Không Quần mặt lộ vẻ bi phẫn: “Người có biết đầu lâu của nó ở đâu không ?”

“Nàng là ai ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

“Nàng là Mã Phương Linh”. Diệp Khai hồi đáp.

“Mã Phương Linh ?” Phó Hồng Tuyết ngăn người.

“Một đao đứt đầu, không những phải có đao bén, còn phải có thủ pháp cao minh”. Mã Không Quần thốt: “Phó Hồng Tuyết không hổ là Phó Hồng Tuyết”.

Thần sắc Phó Hồng Tuyết lại khôi phục nét bình tĩnh, lãnh đạm, thậm chí còn phảng phất dâng trào một ý tứ khinh miệt chế giễu.

“Đối với chuyện này, các vị còn có gì để nói nữa ?” Mục quang của Mã Không Quần đảo vòng quanh.

Không ai nói gì nữa, nhưng mỗi một người đều nhìn Phó Hồng Tuyết, trong mục quang ánh lên một màu bi oán.

“Chỉ có một câu”. Phó Hồng Tuyết chột thốt.

- Cứ nói.

“Tam lão bản nếu giết lầm người ?”

“Đã giết lầm, còn có thể giết lại”.

Phó Hồng Tuyết chầm chậm gật đầu.

“Các hạ còn có gì để nói ?” Mã Không Quần hỏi.

“Không có”. Phó Hồng Tuyết hững hờ đáp.

oOo

Đại kỳ của Vạn Mã Đường nghênh gió phần phật tung bay dưới dương quang sáng lạn.

Người dưới dương quang.

Phó Hồng Tuyết là người đầu tiên ra khỏi nơi tiếp tân, tiếp đó là Hoa Mãn Thiên, Vân Tại Thiên, Mã Không Quần. Những người khác lục tục theo ra, một Công Tôn Đoạn nóng nảy như thiên lôi lại không cùng đi, Diệp Khai có cảm giác rất kỳ quái.

Hồi nãy lúc còn bên trong, Công Tôn Đoạn cũng không nói tới một câu, tại sao lại như vậy ? Diệp Khai có cảm giác rất lý thú, chàng là người cuối cùng bước ra khỏi nơi tiếp tân, vừa ra dưới ánh mặt trời, chàng ngẩng mặt hít một hơi dài.

“Hôm nay khí hậu tốt”. Diệp Khai mỉm cười: “Khí hậu như vậy, chỉ sợ không có ai muốn chết”.

“Chỉ tiếc vô luận khí hậu có tốt hay xấu, mỗi ngày đều có người chết”. Mã Không Quần thốt.

“Không sai, đích xác không sai”. Diệp Khai thở dài.

Mã Không Quần chột chuyển người đối diện Phó Hồng Tuyết:

- Đêm hôm qua vào canh tư, các hạ thật ra ở đâu ?

“Tại một chỗ không có người”. Phó Hồng Tuyết điềm đạm đáp.

“Đáng tiếc, đáng tiếc !”

Tay của Hoa Mãn Thiên chọt hạ xuống, vỗ vào thắt lưng da trên hông một cái, “xẹt” một tiếng, một thanh nhuyễn kiếm dùng sắt tốt nguyên chất luyện thành đã bay ra khỏi vỏ, thẳng người nghênh gió.

“Kiếm tốt”. Diệp Khai không khỏi thoát miệng khen.

“So với thanh đao đó thì sao ?” Hoa Mãn Thiên liếc đao trên tay Phó Hồng Tuyết.

“Còn tùy coi đao trong tay ai”. Diệp Khai cười đáp.

“Nếu trong tay các hạ ?” Mã Không Quần chọt hỏi.

“Trong tay ta từ đó tới giờ không có đao”. Diệp Khai đáp: “Cũng không cần đao”.

Chỉ dùng phi đao.

Tiểu Lý Phi Đao, lệ bất hư phát.

Võ lâm gần một trăm năm nay chưa từng có ai hoài nghi câu nói đó.

Diệp Khai là truyền nhân duy nhất của Lý Tầm Hoan, phi đao của chàng cũng chưa từng có ai dám khinh thị.

“Còn phi đao của người ?” Mã Không Quần hỏi Diệp Khai.

“Đao ở đây”.

Song thủ của Diệp Khai vốn trống không, nhưng không biết từ lúc nào, từ đâu đã bật xuất một ngọn phi đao.

Phi đao dài ba tấc bảy phân.

Đao trong tay, ánh mắt Diệp Khai sáng ngời.

Phi đao vừa xuất hiện, mỗi một người đều không khỏi thoái lui một bước, ánh mắt mỗi một người đều dâng tràn thần sắc kính úy, sợ hãi.

Đao quang lóe lên một cái.

Phi đao lại biến mất, nhìn lên song thủ của Diệp Khai, đã trống không như trước.

“Ta giết người không thích dùng đao”. Diệp Khai cười cười: “Bởi vì ta rất thưởng thức thanh âm dùng tay bóp gãy xương cốt của người ta nghe rộp rộp”.

“Thanh âm mũi kiếm đâm vào da thịt người ta người có từng nghe qua chưa ?” Hoa Mãn Thiên hỏi.

“Chưa”.

“Thứ thanh âm đó cũng không tệ”. Hoa Mãn Thiên lạnh lùng thốt.

“Khi nào người có thể cho ta nghe ?” Diệp Khai cười cười hỏi.

- Người có thể nghe liền.

Trường kiếm của Hoa Mãn Thiên rung lên một cái, mũi kiếm tà tà chênh chếch nghênh đón dương quang chói ánh thập tự.

Kiểm của Vân Tại Thiên cũng đã rút ra khỏi vỏ, thân hình của gã thấp thoáng, đã ra tới sau lưng Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết không động, tả thủ vẫn nắm chặt đao, hấn chỉ lẳng lặng đứng đó, song nhãn nhìn bãi cát vàng trước mặt mình, bộ dạng giống như là chuyện bọn Hoa Mãn Thiên muốn giết người không quan hệ gì tới hấn.

Mã Không Quần cũng không động, lão tuy đứng đối diện Phó Hồng Tuyết, nhưng mắt lại một mực ghim về hướng Diệp Khai.

Có phải lão sợ Diệp Khai ra tay trợ giúp Phó Hồng Tuyết ? Hay sợ phi đao lệ bất hư phát của Diệp Khai ?

Ánh mặt trời Biên Thành sáng lạn, tươi tắn như nụ cười của Diệp Khai, Diệp Khai cười cười nói với Phó Hồng Tuyết:

- Người an tâm, sẽ có người an bày hậu sự cho người, ta cũng có thể mang rượu ngon đến viếng mộ người.

Mặt trời rực lửa.

Cát vàng Biên Thành bay quện, cỏ cháy vàng như nghệ.

Đất bằng tuy vừa huy hoàng, vừa sáng lạn, nhưng lại bốc ngời một thứ sát cơ bá đạo.

Ở nơi này, sinh mệnh tuy không ngừng phát triển, lại lúc nào cũng có thể bị hủy diệt.

Ở nơi này, vạn sự vạn vật đều tàn bạo cường liệt, tuyệt không có một tia nhu tình.

Trường kiếm của Hoa Mãn Thiên run lên một cái, năm đóa kiếm hoa hóa xuất, Phó Hồng Tuyết vẫn bất động, hấn lạnh lùng đứng giữa Vân Tại Thiên và Hoa Mãn Thiên, lạnh lùng giống như một khối hàn băng không tan chảy.

Một khối hàn băng trong suốt !

Mặt trời lửa và gió cát ở Biên Thành vô tình này, đối với hấn càng giống như hoàn toàn không có ảnh hưởng, hấn vô luận đứng ở đâu, đều giống như băng tuyết trên đỉnh núi xa xăm.

Tay của Vân Tại Thiên đã nắm chặt cán kiếm, kiếm phong lạnh lẽo, hiện tại cũng đã biến thành sắt thép nồng nhiệt, lòng bàn tay của hấn đầm mồ hôi, trên trán cũng rỉ mồ hôi, toàn thân hấn đều như bưng chày dưới ánh mặt trời nóng bỏng.

“Rút đao ra !” Thanh âm của Vân Tại Thiên cũng phảng phất như một ngọn lửa bùng bùng.

Người của Phó Hồng Tuyết tuy vẫn không động, nhưng trên tả thủ của hấn gân xanh đã vồng lên.

“Rút đao ra !”

Mồ hôi trên trán Hoa Mãn Thiên đọng trên khóe mắt, tụ trên góc mũi, y phục đầm ướt dán dính trên lưng.

Phó Hồng Tuyết có lẽ nào không đỡ mồ hôi ? Tay của hắn vẫn cùng một tư thế nắm chặt cán đao như trước, chỉ là gân xanh đã vồng lên.

Hoa Mãn Thiên chột hét lớn:

- Rút đao của người ra.

“Hiện tại không phải là lúc bạt đao”. Phó Hồng Tuyết hững hờ đáp.

“Hiện tại chính là lúc bạt đao”. Hoa Mãn Thiên thốt: “Ta muốn nhìn xem trên đao của người có máu không ?”

“Thanh đao này cũng không phải để cho người ta nhìn”. Phó Hồng Tuyết đáp.

“Làm sao thì người mới chịu bạt đao ?” Vân Tại Thiên hỏi.

“Ta bạt đao chỉ có một lý do”. Phó Hồng Tuyết đáp.

“Lý do gì ?” Hoa Mãn Thiên hỏi: “Giết người ?”

“Đó còn tùy là giết ai”. Phó Hồng Tuyết đáp: “Ta luôn luôn chỉ giết ba hạng người”.

“Ba hạng nào ?”

- Cừu nhân, tiểu nhân ...

“Còn có một hạng người là gì ?” Vân Tại Thiên hỏi.

Phó Hồng Tuyết quanh đầu lạnh lùng nhìn gã, lạnh lùng đáp:

- Là người nhất định ép ta bạt đao.

“Được, nói hay lắm”. Vân Tại Thiên ngửa mặt cười: “Ta đã đợi nghe người nói câu đó”.

Tiếng cười của Vân Tại Thiên còn chưa dứt, lòng bàn tay đã nắm chặt.

Kiểm của Hoa Mãn Thiên vẫn lấp lánh kiếm hoa, song nhãn của gã đã vằn vện những tia máu đỏ ngầu.

Tròng mắt của Phó Hồng Tuyết càng sáng rực, cũng đã đợi chờ một sát na.

Sát na bạt đao.

Nhưng lúc đó trừ tiếng gió lồng lộng ra, trên thảo nguyên tĩnh mịch như tử vong đột nhiên truyền lại thanh âm rỗng rảng của Công Tôn Đoạn:

- Đại tiểu thư đã trở về !

- o O o -